

Οι σχέσεις Πολιτείας - εκκλησίας και οι Ένοπλες Δυνάμεις - Σ. Ασφαλείας

Γράφει
Κώστας Παδουβάς

ο

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για τις σχέσεις Πολιτείας – εκκλησίας, με διάφορες δημόσιες απόψεις που κυμαίνονται από του να παραμείνουν οι σχέσεις αυτές όπως έχουν, μέχρι να εγκαθιδρυθούν «διακριτοί ρόλοι» μεταξύ τους, στο πλαίσιο της επικείμενης συνταγματικής αναθεώρησης και με δήθεν «παραχωρήσεις» να επιβληθούν ο σεβασμός του κοσμικού χαρακτήρα του κράτους και της ιστορικής πορείας και του παραχθέντος έργου από την εκκλησία με την ευθύνη για την ενότητα του λαού...

Επειδή είναι ταυτόχρονα σαφείς ως προς τις προθέσεις και ασαφείς στις εφαρμογές οι προτάσεις αυτές, οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας που «έβαψαν ανεξίτηλα» με το τίμιο αίμα αμφότερου τους δύο αυτούς διακριτούς θεσμούς όπως είναι σήμερα, έχουν «δικαίωμα και λόγο» να αποφύγουν την περιθωριοποίησή τους, που τόσο παραλλαγμένα αλλά προκλητικά κατεργάζονται οι παραπάνω προτείνοντες την αναθεώρηση βασικών και μη αναθεωρούμενων άρθρων του Ελληνικού Συντάγματος.

Περιττεύει, βέβαια, να γίνει υπενθύμιση ότι τα πρόσωπα αμφοτέρων των θεσμών αυτών (Πολιτείας-Εκκλησίας) του Ελληνικού έθνους, έχουν την ίδια καταγωγή με εκείνα των Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας, επομένως, όταν το οποιοδήποτε άτομο αναφέρεται στον Ελληνικό λαό συμπεριλαμβάνει ολόκληρο τον Ελληνικό πληθυσμό, δηλαδή, όλους τους πολίτες με την Ελληνική ιθαγένεια. Με τη φράση: «*με την ευθύνη για την ενότητα του λαού*» εννοείται προκαταβολικά η συμμετοχή συλλήβδην όλων των σημερινών και αυριανών Ελλήνων πλην εκείνων που δεν υπάρχουν στη ζωή.

Ναι!... αγνοούνται όλοι εκείνοι που αγωνίστηκαν νικηφόρα ή μη και έπεσαν σε κοινούς εθνικούς αγώνες κάτω από την επίσημη πολεμική Ελληνική σημαία, η οποία φέρει περιμετρικά χρυσά κρόσσια που συμβολίζουν τα δάκρυα όλων των ευρισκομένων στη ζωή σε ένδειξη ευγνωμοσύνης και μνήμης του έθνους για το χαμό τους;

Της καθιερωμένης Ελληνικής σημαίας που όχι μόνο δεν κάνει «λόγο» για διακριτούς ρόλους Πολιτείας-Εκκλησίας, αλλά παρουσιάζει έντονα και καταδεικνύει σαφέστατα τους κοινούς τους ρόλους που υπερασπίστηκαν και υπερασπίζονται μέχρι της τελευταίας ρανίδας του αίματός τους οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας και κατ' επέκταση ο τροφοδότης αυτών Ελληνικός λαός.

Δικαιούνται, λοιπόν, (οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας) να ερμηνεύσουν ως πρόθεση αυτών που προτείνουν τους παραπάνω «διακριτούς ρόλους», να προχωρήσουν και να τροποποιήσουν το σύμβολο του έθνους (την Ελληνική σημαία) και επέκεινα τους ρόλους του Προέδρου της Δημοκρατίας, των Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας, με άλλους λόγους να ακρωτηριάσουν τα σύμβολα και το Πολίτευμα της Ελλάδας.

Ιδού, λοιπόν, «πεδίον λαμπρό» να ερωτηθεί ο λαός αν θέλει ή δεν θέλει τους διακριτούς ρόλους Πολιτείας – Εκκλησίας και των συνεπειών τους για ολόκληρο τον Ελληνικό λαό τωρινό και μελλοντικό με δικαίωμα ή μη ψήφου.

Το σίγουρο είναι ότι στην ιστορική αγωνιστική πορεία του Ελληνικού έθνους υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία κοινών νικηφόρων αγώνων Πολιτείας-Εκκλησίας-Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας, στους οποίους τα αιματηρά μαρτύριά τους (και του συμμετέχοντος λαού από τον οποίο προέρχονται και στον οποίο ανήκουν), αποτελούν ανεξίτηλες θυσίες ή αυτοθυσίες, για τα οποία δε σταματούν ποτέ τα δάκρυα ολόκληρου του Ελληνικού λαού, όπως συμβολικά πλαισιώνουν την επίσημη Ελληνική πολεμική σημαία μας (με χρυσά κρόσσια).

Μεγαλομάρτυρες αναδείχθηκαν και θα αναδεχθούνε όλοι οι Έλληνες που προέρχονται από τον Ελληνικό λαό, όταν ήταν και θα είναι ενωμένος και όχι διχασμένος με πρωτοπόρους τους κύριους θεσμούς όπως έχουν, χωρίς αδόκιμους πειραματισμούς προερχομένους από ακατανόητες και επικίνδυνες ιδεοληψίες (άθεων κ.ά.).

Τα μαρτύρια του αίματος που υπέστησαν οι Ελληνικής καταγωγής Άγιοι της Χριστιανοσύνης με την ακλόνητη πίστη τους, αποτελούν «Διδάγματα» και παραδοσιακή συμπεριφορά των Ελλήνων που γεννήθηκαν, ανατράφηκαν και αγωνίστηκαν καθαρά για τα Ελληνοχριστιανικά ιδεώδη, όπως αυτά διαμορφώθηκαν τελικά και οφείλουμε να τα σεβαστούμε όλοι οι γνήσιοι απόγονοί τους ανεξαιρέτως.

Το καθαγιασμένο αίμα που χύθηκε και χύνεται από τους Έλληνες των Ενόπλων Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας (μονίμους, εφέδρους ή στρατευμένους) με τις ευλογίες των εκπροσώπων της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας της Ελλάδας ως ακατανίκητου θεσμού της Ελληνικής Πολιτείας, ρέει και θα ρέει ως συγκολλητική ουσία στα θεμέλια του «εθνικού οικοδομήματος» και του πολιτισμού του. Εάν διαχωριστεί η ροή αυτή, οι αλυσοειδείς διασυνδέσεις των θεσμών αποδυναμώνονται και χαλαρώνει η έννοια της φράσης: **«Ισχύς εν τη ενώσει»..**

Με άλλους λόγους, οι Έλληνες θα καλούνται να εργάζονται στο όλον εθνικό οικοδόμημα διχασμένοι, με ορατούς τους κινδύνους κατάρρευσης, κατά παρόμοιο τρόπο της κατάρρευσης του πολυεθνικού πύργου της Βαβέλ, για να επωφεληθούν όσοι γνωστοί και άγνωστοι εχθροί της Ελλάδος караδοκούν ανάλογες ευκαιρίες.

Ας σοβαρευτούμε, οι καιροί ου μενετοί!

Πολεμικές σημαίες των Ε.Δ.-Σ.Α.